

6

Blázen do koní

Nováčky to nemají lehké

AL
press

edice

KIO KAN

Kathy Helidoniotis

edice
KIOKAN

6

Blázen do koní

Kathy Helidoniotis

Nováčci to nemají lehké

edice
KLOUKAN

Copyright © Kathy Helidoniotis, 2009
Translation © Eva Konečná, 2016
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu HORSE MAD HEIGHTS 6
přeložila Eva Konečná
Redakční úprava Otilie Grezlová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2016
shop@alpress.cz
První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7543-305-3 (PDF)

*S láskou Marianně, Johnovi, Simon,
Jamii, Monique a Sebovi*

JEDNA

SBOHEM, SHADY CREEKU

„Opravdu musíš odjet?“

Podívala jsem se na Becky Choovou, mou nejlepší kamarádku. Hleděla na mě velkýma tmavýma očima a hladila přitom po krku svého nádherného hnědáka, polovičního araba Charlieho, zatímco jsme jely po oblíbené stezce.

Chtěla jsem toho říct hodně, ale raději jsem pohlédla zpátky na svoje ruce. Bylo snazší předstírat, že jsem zapomněla, jak se drží otěže, než sdělovat Becky svoje skutečné pocity. Rozpačitě jsem kontrolovala a opravovala protažení otěží mezi prsteníkem a malíčkem, pak přes dlaň a nakonec mezi ukazováčkem a palcem.

Ne že bych s ní o tom nechtěla mluvit – říkala jsem Becky úplně všechno. Jenže vysvětlovat, jak moc se mi bude stýskat po ní i po domově a jak jsem vystrašená, by bolelo, a já nejsem zrovna největší fanda soužení. Když jsme se přestěhovali do Shady Creeku, bylo moc těžké zvyknout si na nepřítomnost Jenny, mé nejlepší kamarádky ve městě. A čtyřtýdenní pobyt na jezdecké akademii ve Waratah Gro-

ve bez Becky byl ještě těžší. Takže studium na škole Linley Heights bez kamarádek bude přímo nepředstavitelné.

Nic z toho však neopustilo moje ústa. „Linley je skvělá škola,“ prohlásila jsem. „Nemohla jsem to odmítnout.“ Zabořila jsem prsty do zlatě zbarvené hřívy své klisny.

„Bez tebe to tady nebude stát za nic,“ vzdychla Becky. „Ale budeš jezdit domů alespoň na prázdniny, ne?“

„Jasně,“ potvrdila jsem. „A také na některé víkendy. Ale Zlatka se bude vracet domů pouze na velké prázdniny. Hele, myslíš, že se třem Podrazákům v jezdeckém klubu bude po mě stýskat?“

„Určitě. Jako po díře v hlavě,“ zasmála se Becky.

„Myslela jsem, že těch mají dost už teď,“ zamrkala jsem na ni.

„A co ty?“ pokračovala jsem. „Zůstaneš v Shady Creeku a na zdejší střední škole. Nemůžu uvěřit, že nebudeme spolu.“

„A já nemůžu uvěřit, že tohle je naše poslední vyjížďka na koních. Tedy přinejmenším do Velikonoc.“

Becky utrhla ze stromu dlouhou větvíčku a udělala z ní plácačku na mouchy. Bylo vedro. Můj druhý leden v Shady Creeku, a já na ně nebyla o nic připravenější než před rokem.

„To mi povídej,“ vzdychla jsem.

Ráda bych napodobila Becky a odháněla mouchy podobným způsobem. Ale znala jsem Zlatku natolik dobře, že jsem se s hmyzem raději smířila. Cokoliv, jen ne mávat jí větví kolem hlavy! Chudák klisna si pořád pamatovala kruté zacházení, jakého se jí dostávalo u předchozích majitelů. Když jsem ji škrábala za uchem, stále jsem nahmatala jizvu po ráně bičem. A pokaždé jsem se roztřásla.

„A opravdu nebudete potřebovat nějaké plavidlo?“ Becky se snažila ze všech sil, aby její hlas zněl vesele. Ale já ji znala dost na to, abych se nenechala oklamat.

Zavrtěla jsem hlavou. „Linley převáží koně nákladním autem. Studuje tam nějaká holka odněkud z okolí, takže se podělíme o náklady.“

„Už ses rozloučila ve Stinné stezce?“ Becky držela otěže v pravé ruce a trénovala westernový styl reiningu, kterému jsme se věnovali v uplynulém roce.

Přikývla jsem. „Brečela Prí, paní McMurrayová taky brečela, já jsem brečela. Brečela dokonce i Sam.“

„Sam?“ podívala se na mě nevěřícně Becky. Bylo mi jasné, co tím míní. Samantha byla nejlepší manažerkou v historii jezdeckých stájí a zdálo se, že není typ, co má blízko k slzám. „Vždyť tu nic nerozhodí.“

„Něco možná ano,“ připustila jsem.

„A co tvoje práce? Našla už paní Mac za tebe náhradu?“

„Ano. Ale slíbila jsem, že k nim budu docházet každé prázdniny. Stejně by mi chyběla práce s Prí. Bude se mi po ní děsně stýskat.“

Príjanka Prasadová, spolujezdkyň v klubu a mimořádná vypravěčka vtipů o koních, se stala další mojí nejlepší kamarádkou. Vůbec jsem si neuměla představit, jak bez ní přežiju příštích jedenáct týdnů.

„Je skvělé, že Prí bude v sedmé třídě se mnou,“ prohlásila Becky. „S ní to nebude taková hrůza.“

Chvilku jsem měla pocit, jako by mi srdce sevřely nějaké pařáty. Žárlím? Zavrtěla jsem hlavou. „V Pinebark Ridge nemají střední školu?“

„Ne. Všichni tamější studenti dojíždějí sem do Shady Creeku.“ Becky se na mě uličnicky usmála. „Tedy ti, kteří se nedostanou na skvělou jezdeckou školu jako ty!“

„Ha ha. Nemáš chuť zaklusat si?“

„To si piš, že ano!“

Becky uchopila otěže i druhou rukou a stiskla lýtky Charlieho boky. Valach reagoval okamžitě, jako vždycky. S Becky jsme se na stezce zařadily za sebe.

„Zkusíme cval?“ houkla Becky přes rameno.

„Že se ptáš,“ zakřičela jsem zpátky.

Jakmile Charlie přešel do mírného cvalu, Zlatka odpověděla na moje pobídnutí a pustila se za ním. Tohle jsem doslova milovala. Nikdy jsem se necítila tak opravdová jako při cvalu. Zlatčina kopyta tloukla v rytmu s mým srdcem a porost kolem nás splýnul v zelenošedou šmouhu. Teď jsme byli dost rychlí, aby na nás nesedaly mouchy. Cítila jsem se jako srostlá se svým koněm. Jako bychom se stali jednou bytostí. Nitrem se mi šířilo nadšení. Cválala jsem už mnohokrát a pokaždé to bylo blaho. Zejména na stezkách. A zejména s mojí nejlepší kamarádkou.

Becky zpomalila Charlieho do klusu a potom do kroku.

„Je čas nechat koně vychladnout,“ prohlásila. „Až dorazíme domů, budou se chtít nažrat. Kdyby byli pořád hodně rozehřátí, hrozila by jim kolika.“

Pomalou jsme jely vedle sebe. Klesající slunce ozařovalo listí nad našimi hlavami a proměňovalo je ve zlaté šperky. Slyšela jsem zvuky buše. Křik korel a jiných papoušků barevných jako květiny, klapot koňských kopyt na spálené šedé půdě. Cítila jsem pach hlíny, Zlatky a porostu. Větvičky mě škrábaly po pažích a na nose mě lechtaly mouchy. Takové bylo ježdění v Shady Creeku. Věděla jsem, že to všechno mi bude hodně chybět.

Vynořily jsme se ze stezky na cestu vedoucí k našemu domu, pokračovaly přes louky a kolem jezdeckého klubu v Shady Creeku. Zlatka pohodila hlavou a roztančila se do klusu. Dychtila po návratu k večeři složené ze zelené a bílé řezanky a granulí, která ji tam pokaždé čekala, samozřejmě i s několika mrkvemi.

„Ne, Zlatko!“ pokárala jsem ji a přitáhla oštěže.

„Je to zlozvyk,“ poznamenala Becky. „Jednoho dne by ti mohla vypovědět poslušnost. Donuť ji couvnout několik kroků, ať pochopí, že smí jít rychleji jen na povel a ne, když se jí zachce.“

Zlatka poslechla. Spokojeně jsem povolila otěže a pobídla ji znovu kupředu.

„Výborně, Ali!“ pochválila mě Becky a zvedla palec.

Dojely jsme před náš dům a Becky nedovolila Charlie-mu sehnout hlavu k trávě. Když byl naužděný, nikdy mu nedovolila, aby se pásl.

Sesedly jsme a otočily se k sobě.

Becky pokrčila rameny. „Myslím, že je to tady. Bude se ti po mně stýskat?“ Nabídla mi svůj nejdřívější úsměv.

„O tom nepochybuj!“ Pevně jsem ji objala.

„Jestli ti to nevadí, tak zítra nepřijdu,“ oznámila Becky, když jsme se pustily. „Nenávidím oficiální loučení.“

„Já taky.“ Hrdlo jsem měla jako stažené a v očích mě pálily slzy.

„Ne,“ zasténala Becky. „Vyženeš mě tím.“

Slzy mi stékaly po tvářích a začalo mi téct z nosu. Utřela jsem obojí rukama a ty jsem osušila o jezdecké kalhoty.

„Fakt vybrané chování,“ usmála se roztřeseně Becky. „Vsadím se, že v Linley *tohle* nikdo nedělá.“

„Takže budu taky taková?“ popotáhla jsem a znovu se vřela kamarádku v objetí.

„Fuj!“ vykřikla. „Umyj si nejdřív ruce!“

Smála jsem se a přitom brečela. Všechen ten příšerný žal, který jsem se snažila skrývat, musel ven. Bolel mě hrudník a pálilo v krku. Becky mi bude strašlivě scházet.

„Sbohem, Beck,“ škytla jsem.

„Sbohem, Ali,“ šeptla.

Odstoupily jsme od sebe a já jí stiskla ruce. I ona brečela.

„Budu ti psát maily,“ ujistila jsem ji. „Taky telefonovat a posílat esemesky. A ty mě můžeš kdykoliv zastihnout na mobilu, který mi máma pořídila.“

Becky přikývla a pustila moje ruce. Uchopila otěže do jedné ruky, vsunula levou nohu do třmene a vyhoupla se do sedla. Charlie se ohlédl přes plec a zdálo se, že

se usmál, když viděl svou velitelku takovou, na jakou byl zvyklý.

„Hodně štěstí, Ali.“

Pohladila jsem Charlieho po krku. „Hodně štěstí i vám oběma.“

Becky se na mě krátce a smutně usmála a pak stiskla lýtky valachovy boky. Vyrazil klusem a potom cvalem. Dívala jsem se za nimi, dokud nezmizeli za rohem. Becky se ani jednou neohlédla.

„Nezapomeň na mě,“ vyhrkla jsem. „Prosím, nezapomeň na mě.“

Najednou se mě zmocnil hrozný pocit, že bych neměla odjíždět do Linley. Bylo to příliš děsivé. Nemůžu nechat Becky samotnou v jezdeckém klubu s těmi hnusnými Podrazáky. A co když se mi nebude ve škole líbit? Co když tam budu nejhorší jezdkyní a všichni se mi budou smát? Co když se budou posmívat Zlatce? Co když máma zapomeně krmit Nugáta? Co když se Jason naučí chodit a mluvit, a zatímco budu pryč, vnikne do mého pokoje a definitivně zničí moje hodiny v podobě koně, který už teď nemá hlavu? Toho ošklivého bylo příliš mnoho.

Zlatka mě šťouchla do ramene.

„Promiň,“ omluvila jsem se jí a utřela si obličej do rukávu. „Málem jsem na tebe zapomněla.“

Povolila jsem jí podbřišník o dvě dírky a zvedla třmeny. Bylo důležité odměnit Zlatku za těžkou práci na stezce a zabránit, aby ji volné třmeny netloukly do boků.

„Jsi připravená?“

Přehodila jsem otěže Zlatce přes hlavu a sevřela je v pravé ruce pod její bradou. Volný konec jsem uchopila do levé ruky a vedla ji po naší příjezdové cestě do ohrady, kde jsem ji uvázala k jedné ze smyček žlutého lana na sloupku. Smyčka je nejbezpečnější způsob uvázání koně ve stáji, na voru, v ohradě nebo u plotu – kdekoliv. Snadno se uvolní, když se kůň splaší a vzpíná. Lze tak

ochránit nejen koně, ale rovněž zabránit, aby se nepoškodila drahá výstroj.

Rozepnula jsem podbřišník, přešla na druhou stranu a přehodila ho přes sedlo. Vrátila jsem se, pořád jsem na Zlatku mluvila, aby o mně věděla, sundala sedlo a dala ho přes břevno ohrady. Zlatka nikdy do sedla nekousala ani ho neshazovala, ale podle mých zkušeností s koňmi se všechno stává poprvé a já si nepřála, aby takový okamžik nastal a sedlo se poničilo.

Stáhla jsem z jejího hřbetu sedlovou podložku a také ji přehodila přes hrazení, aby uschla a vyvětrala. Zlatčina srst byla mokrá a tmavá potem. Osprchovala jsem ji hadicí. Začala jsem u nohou a postupně pokračovala nahoru na záda a krk. Potom jsem stěrkou odstranila ze srsti co nejvíce vody. Osušila jsem ji starým ručníkem, který jsem nechávala na ohradě, a nakonec jsem přes ni přehodila lehkou bavlněnou pokrývku. Až se nakrmí, napije a uschne, tak ji pořádně vyhřebelcuji.

Odvázala jsem Zlatku a vedla ji z ohrady do jejího padoku, kde jsem jí obvykle podávala krmení. Můj bláznivý miniaturní poník Nugát se pod velkým stromem točil za svým ocasem. Jakmile nás uviděl, zůstal stát a hlasitě zařehal.

Zlatka mu odpověděla stejně. Zavřela jsem za námi padoková vrata, rozepnula jí podhrdelník a přetáhla nátylník přes uši. Jakmile uvolnila udidlo z huby, pohladila jsem ji po krku, podlezla pod břevnem a vydala se připravit večerí pro oba koně.

Ve stáji jsem odměřila krmivo do věder. Jednu odměрку zelené řezanky, dvě odměrky bílé a půl odměrky granulí pro Nugáta, dvě odměrky zelené, tři odměrky bílé řezanky a jednu odměрку granulí pro Zlatku. Pokrájela jsem několik mrkví na kolečka a přihodila je do věder, přidala trochu melasy a pokropila směs vodou, aby se z ní neprášilo. Teď při práci jsem se cítila o trochu lépe. Přinejmen-

ším jsem pár minut nemyslela na to, jak se mi bude stýskat po mámě, tátovi, Jasonovi, Becky a Prí.

Moji koně věděli, co bude následovat. Čekali mě u vrat, přešlapovali a tiše pořehtávali.

Jemně jsem je odstrčila a dala jim krmení. Každý měl svoje místo. Ačkoliv byli v padoku dobří kamarádi, nechtěla jsem, aby se prali třeba o kus mrkve.

Zlatka si nabrala pořádný kus a spokojeně žrala. Nugát zabořil hubu až ke dnu a chroustal mrkev.

Přešla jsem ke stromu, posadila se na zem a opřela se o kmen. Pozorovala jsem padoky, ohradu, stáj, stodolu, rybník, dům, okno mého pokoje. Budu to všechno tolik postrádat.

DVĚ

ŠKOLA LINLEY HEIGHTS

„Neuvěřitelné,“ prohlásil táta, když zastavil auto na parkovišti pro hosty a ohromeně se díval na areál školy Linley Heights.

„Stejně jako tvůj návrh na pronájem mého pokoje,“ zakňourala jsem. „To, že nabízíme ubytování včetně snídaně, ještě neznamená, že kdokoliv může spát v mé...“

„Dobře, dobře!“ zvolal otec a zvedl ruce. „Chtěl jsem tě jen poškádlit. Jak bych mohl nechat někoho spát ve tvém pokoji! Pravděpodobně by mezi tím harampádím, které tam skladuješ, nepřežil. Přišli bychom o platbu za nocleh!“

„Vtipné,“ odsekla jsem a obrátila oči v sloup. „Hlavně nevzdávej zaměstnání.“

„Už se stalo!“ usmál se otec.

Otec byl od chvíle, kdy se rozhodl vzít si v nemocnici roční neplacené volno a otevřít penzion *U Millerů*, mimořádně spokojený. Bylo příjemné, že byl více doma a že jsem nemusela chodit po špičkách, protože spí po noční směně. Jenže jsem se nemohla zbavit starostí o peníze. Vždycky jsem se snažila pokrýt většinu nákladů na Zlat-

ku a Nugáta penězi ze svého *Fondu pro koně*. Jenže teď, když budu pracovat na ranči Stinné stezky pouze o prázdninách, nezbude než spoléhat na finanční podporu od rodičů. Vzhledem k tomu, že mraky nad Shady Creekem už měsíce zatvrzele odmítaly vymáčkout ze sebe třeba jen kapku deště, ceny krmiv pro koně se zvedly a já měla strach. Co bude s mými koňmi, jestli penzion *U Millerů* nebude vydělávat? Co bude s námi, jestli se otec nevrátí do práce v nemocnici. Matka se už dříve rozhodla zůstat s Jasonem doma a nepokračovala v instalatérském řemesle (přestože jsem po několika výměnách Jasonových plenek nabyla přesvědčení, že oprava kanalizace je mnohem příjemnější práce). Neměla jsem potuchy. A štvalo mě, že to nevím.

„Cent za tvoje úvahy,“ navrhl otec, zatímco zatáhl za ovládač kufru.

„Za deset dolarů můžeš mít všechny.“ Nadějně jsem k němu natáhla dlaň.

Otec mi pocuchal vlasy. „Bez šance.“

Rychle jsem si uhladila vlasy a sklopila sluneční clonu, abych se prohlédla v zrcátku. Hleděla na mě pihovatá tvář s poněkud tmavýma očima, rámovaná dlouhými, před chvilkou rozčuchanými tmavými vlasy. „Tati! Jsem *středoškolačka*. Studentky střední školy nemůžou být neučesané!“

„Oprava,“ odpověděl otec. „Jsi skoro středoškolačka. Podle mého odhadu můžeš mít neupravené vlasy při nejmenším ještě tři minuty.“

Vystoupila jsem z auta a s brbláním „nikdy nepochopím mužské uvažování!“, jak to mám odposlouchané od mámy, jsem zabouchla dveře. Vtom mi to došlo. Jsem v Linley. Opravdu jsem tady. Strnula jsem na místě a zírala. A zírala a zírala.

Stála jsem opřed obrovskou budovou z pískovce, která vypadala spíše jako zámek než škola. S bočními křídly

a zadní částí tvořila obdélník s volným prostorem uvnitř. A měla věžičky! Hleděla jsem na ně přimhouřeným zrakem v očekávání, že se v okně najednou zjeví nějaký rytíř a vystřelí na mě šíp nebo tak něco. Po jedné straně hlavní budovy se táhl zelený trávník obehnaný ohradou z lan, a květinové záhony hýřící barvami. Na druhé straně se nacházelo hřiště. O něco dál vzadu byly další stavby, ale z této vzdálenosti se nedalo poznat, k čemu slouží. Natáhla jsem krk. Kde jsou výběhy? Kde jsou koně a stáje? Kde je Zlatka?

„Vypadá to úplně jako moje dávná univerzita,“ podivil se otec. „Doufám, že ty tady budeš studovat pilněji než já na té své.“

Ohromením jsem téměř neměla slov. „Jak se dostaneme dovnitř?“

Otec ukázal na rozměrné dvojkřídlé dřevěné dveře. Hruly se jimi dívky s rodiči a kufry na kolečkách. Některé z nich vykřikovaly a objímaly se, jiné objímaly rodiče. Některé obracely oči vzhůru a prohlížely si nehty.

„Dneska nastupují pouze studentky ubytované na internátě. Máte tak čas na zabydlení.“ Otec otevřel kufr auta a vytáhl jedno z mých dvou zavazadel. „Co v tom probaha máš? Cihly?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Knihy. *Péče o koně*, *Vedení stáje*, *Kůň na pastvině*, *Velký slovník jezde...*“

Otec zvedl ruce. „Ušetří mě kompletního slovníku z oboru jezdeckví! Není už tak dost zlé, že musím žít s chodící encyklopedií koní?“

„Zpracuj trochu na svých vtipech, zatímco budu pryč, ano?“ usmála jsem se. Tátovy fóry byly docela žalostné, ale věděla jsem, že i tak mi budou scházet.

Otec vzal další kufr plus několik menších cestovních tašek. Já otevřela dveře u zadního sedadla a vytáhla polštář a vak se sedlem.

„Nemohlas to hodit do nákladního auta z Linley?“ zeptal se otec.

Zhluboka jsem se nadechla a přitiskla si hřbet ruky na čelo. „*Hodit* moje sedlo? Na to zapomeň!“

Otec zavřel kufr i dveře a podíval se na horu mých věcí. „Myslím, že jednodušší by bylo vjet autem rovnou do tvého pokoje.“

Přehodila jsem si vak se sedlem přes rameno (díkybohu, že sedla z umělých hmot jsou tak lehká!) a popadla další dvě tašky. „Škoda že nemohla jet i máma. Má svaly jako dostihový kůň.“

„To z toho neustálého tahání záchodových mís,“ poznamenal táta a posbíral zbytek mých zavazadel. „Víš přece, že Jase nesnáší cestování autem. Máma s ním musela zůstat doma.“

Vzdychla jsem a vzpomněla si na jednu cestu do města, kdy se Jasonovi udělalo tak špatně, že výbuch sopky Krakatoa proti tomu vypadal jako zahradní fontána s omezením dodávky vody.

Připojili jsme se k davu dívek a rodičovských nosičů zavazadel mířících ke dvojitým dveřím.

Stanou se některé z těch holek mými kamarádkami?

Dveře byly velikánské. Všechno v Linley bylo obrovské. Za dveřmi se objevila vstupní hala s mimořádně velkými prosklenými skříněmi na obou stranách, které byly plné trofejí, plaket, medailí a černobílých fotografií dívek v kloboucích a rukavičkách. Strop byl fakt hodně vysoko. Tak vysoko, až jsem se cítila jako nejmenší tvor na zemi. Vzhlížela jsem k němu, dokud mě nezačalo bolet za krkem.

„Prober se, Ali!“ ozval se otec. Jeho hlas se rozlehl celým vestibulem a některé z dívek se zachichotaly.

„Co je?“ zeptala jsem se. „Co dělám špatně?“

„Musíme jít dál.“ Otec trhl hlavou doleva k dalším dvojitým dveřím. Vedly do sálu, kde to doslova bzučelo aktivitou. Rodiče a děvčata se nahrnuli kolem stolů seřazených

do tvaru koňské podkovy. Bylo slyšet povídání, šoupaní nohou, židlí a kufrů na naleštěné prkenné podlaze.

„Tak jdeme, Ali,“ zabručel otec a vlekl moje dva kufry směrem k jednomu ze stolů. Za stolem seděly dvě přívětivě se tvářící studentky ve světlemodré linleyské halence a s námořnicky modrým kloboučkem na hlavě. Na laminátové tabulce byla písmena M – R. „M, to jsme my,“ rozhodl otec.

Prošli jsme davem a zastavili se před stolem. Dívky se usmály.

„Jméno?“ zeptala se vyšší z nich.

„Millerová,“ představila jsem se. „Alice Millerová.“

Menší dívka se probírala nějakými listinami, druhá sloupala z papíru bílou nálepku, na níž bylo černým písmem vytištěné moje jméno. Podala mi ji. Připlácla jsem si jmenovku na hrud'

„Pokoj dva-jedenáct-dva.“

„Cože?“ zeptala jsem se.

Vyšší dívka se usmála. „Dva jako druhé podlaží. Jedenáct je číslo pokoje a dvojka na konci označuje tvoji postel.“

„Tady je tvůj uvítací dárek.“ Menší dívka mi podala modrou plátěnou taštičku s bílým erbem školy na obou stranách. Podívala jsem se na její jmenovku. Catherine. „Najdeš tam orientační plán školy, prospekty a výtisk *Linleyských novin*.“

„Kde jsou stáje?“ chtěla jsem vědět.

Už jsem nemohla čekat. Musela jsem zjistit, kde je Zlatka a jak je o ni postaráno. Nakrmili ji? Má dobře nasazenou příkrývku? Jsou její kopyta v pořádku? Cítí se osaměle? Zvykla si na nový domov, nebo se bojí?

„Jsi jezdkyně, vid'?“ poznamenala vyšší dívka. Příkýv-la jsem. „Já také. Prohlídka školního areálu začíná každou půlhodinu, sraz před školou.“

„Odlož si nejdříve věci, než se připojíš ke skupině,“ poradila mi Catherine. „A za hodinu a půl se koná uvítací

shromáždění. Po něm následuje oběd v jídelně,“ informovala nás s rozzářeným obličejem.

„Oběd?“ ozval se optimisticky otec. „To zní skvěle.“

„Jak můžeš myslet v takovouhle chvíli na jídlo?“ zasténala jsem a potáhla ho za paži.

„V jaké chvíli?“ opáčil nechápavě.

„Musíme najít můj pokoj, složit tam moje věci a dostat se do stájí. Co nejrychleji!“

Otec zvedl oči ke stropu. „Jedenáct týdnů míru a klidu téměř bez koní. Nemůžu se dočkat.“

Sehnul se pro moje dva kufry a hlasitě zafuněl. Několik holek se otočilo a chvílku se na nás dívalo. Když si znovu začaly povídat, doufala jsem, že se nebaví o mně.

„Jdeme,“ pobízela jsem otce. „Ty kufry by ti neměly dělat problém, vždyť tvoje nová kariéra znamená nošení zavazadel hostů nahoru a dolů, copak jsi zapomněl?“

Otec se zamračil. „Proč mám pocit, že stále nepodporuješ moje rozhodnutí vzít si v nemocnici rok volna, Ali?“

„Teď ne,“ odmítla jsem vysvětlování a připojila se k zástupu, který dle mého odhadu mířil k budově internátu.

O třináct minut později (kdyby mě otec poslechl a zeptal se na cestu, stačilo by minut pět) jsem držela v ruce kliku pokoje, svého domova pro následujících jedenáct týdnů. Vlastně pro následující rok. Kdo ví? Možná se stane mým domovem na příštích šest let. To se zatím nedalo říct. Ale jednu věc jsem věděla jistě. Ať je za těmito dveřmi kdokoliv, může učinit můj život v Linley užasný, nebo mizerný. Pomalu jsem zmáčkla kliku.

TŘI

SPOLUBYDLÍCÍ

„Kdo je to?“ ozval se zevnitř nějaký hlas.

Odkáslala jsem si. „Alice. Asi jsem tvoje nová spolubydlící.“ Ohlédla jsem se na otce. Ukázal mi zdvižený palec, ale mlčel. Věděl, že tohle musím zvládnout sama.

Udělala jsem krok do pokoje. Nejprve jsem si všimla velkého okna, z něhož byl zřejmě výhled na něco jako louka. Pod oknem stály dva stejné psací stoly. Na tom vpravo ležely různé školní potřeby – zásobníky s tužkami, několik tlustých knih a hodiny – úhledně uspořádané od nejmenšího po největší. A vše zářivě čisté. Stůl nalevo byl prázdný. Usoudila jsem, že je můj. Vedle stolu byla postel s naškrobenými bleděmodrými prostěradly a modrou, velmi měkce vypadající vlněnou přikrývkou s vyšitým školním erbem. Usmála jsem se. Na posteli ležel i polštář, ale ten nebudu potřebovat. Přivezla jsem si z domova vlastní a neuměla jsem si představit, že bych spala na čemkoliv jiném. Ve Waratah Grove jsem sice používala tamější podivný polštář, jenže to byly pouze čtyři týdny. A měla jsem tam dvě neuvěřitelné kámošky Tash Symonovou a Molly

Bryantovou, které mě povzbudily, když jsem byla na dně. V Linley nikoho takového nemám. Alespoň zatím.

Ucítila jsem zvláštní zápach. Nadechla jsem se víc a pokrčila nos.

„Co tu tak páchne?“ zeptala jsem se a rozkašlala se.

Z pravé strany pokoje zaznělo tlumené zasyčení.

„Co to bylo?“ Popošla jsem tím směrem.

Na posteli seděla malá dívka s kulatýma očima, obličej lemovaný tmavými zvlněnými vlasy. Na klíně měla otevřenou knihu a v ruce držela zlatou plechovku. „To je můj sprej proti bacilům,“ zakuňkala.

„Rozprašuješ ho do vzduchu v pokoji?“

Zalapala po dechu. „V žádném případě! Likviduju baci-ly na místech doteku.“

Podala jsem jí ruku. „Jsem Alice.“

Podívala se na moji ruku, ale nestiskla ji. „Slyšela jsem tě už předtím.“

Prohlédla jsem si svoji ruku. „Co kdybys ji postříkala?“

Rozzářila se a sundala ze spreje kryt. „Nevadilo by ti to?“

Zasmála jsem se a založila si paže tak, aby byly mimo dosah palebné linie. „Vlastně vadilo. Jak se jmenuješ?“

Vrátila kryt na plechovku a vzdychla. „Claire. Claire Carlsonová.“

Popošla jsem blíž k ní. „Ráda tě poznávám. Doufám, že touhle věcí nedezinfikuješ i koně.“

Claire zbledla. „Koně? K těm špinavým zvířatům se nikdy nepřibližuju. Moji rodiče píšou ředitelce školy už od minulého roku žádosti, aby ukončila zdejší jezdecký program. Je odporné, aby se tu pohybovali lidé, kteří se dotýkají těchto zvířat a potom používají školní zařízení, aniž by si umyli ruce.“ Znovu strhla kryt ze spreje a ob-
loukem vystříkla trochu jeho obsahu do vzduchu, přičemž většina spršky mířila ke mně. Jakmile zahubila několik dalších bacilů, vrátila se jí do tváře trocha barvy. „Moji

rodiče jsou velmi aktivní v rodičovském sdružení. Máma je tento rok předsedkyní. Slíbila, že zařídí, aby se koně v Linley Heights stali minulostí.“

Zírala jsem na ni a pokoušela se odhadnout, jestli to myslí vážně nebo mě vodí za nos. Ještě doma jsem se rozhodla, že budu v Linley přátelská úplně ke všem. Ale jak se můžete přátelit s někým, kdo nesnáší tu nejmilovanější věc vašeho života? Jenna, moje nejlepší kamarádka z města, ve skutečnosti koně také příliš nemilovala. Tak jo, nikdy je neměla ráda. Ale vždycky podporovala moje ježdění, pomohla mi se založením mého *Fondu pro koně* a dokonce absolvovala několik jezdeckých lekcí, jen aby mi udělala radost. Claire byla zcela jiná kategorie.

„Vážně doufám, že nepatříš k *jezdcům*,“ pokračovala. „Nechci žádnou špínu ve svém pokoji. Nesnesu to.“

„Tati, můžeš sem přinést moje sedlo,“ zavolala jsem směrem ke dveřím.

Claire zalapala po dechu a divoce si mávala rukou před nosem. „*Sedlo!* Nemůžeš tady mít sedlo! Tenhle pokoj je dokonale čistý. Na sedlech je koňský pot!“

Otec vtrhl do pokoje a zhroutil se na prázdnou postel s mým sedlem ve vaku přes rameno. „Doufám, že tohle je tvoje postel! Brej den, zlato, jsem Alicin táta.“ Otec se vřele usmál na Claire, která se odtáhla co nejdál. „Můžu to tu nechat, že jo? Ačkoliv se vsadím, že jsi jeden z těch rozumných lidí, kteří nechávají postroje v sedlovně jako všichni ostatní. Ne jako tahle.“ Otec trhl hlavou ke mně. „Já a její matka jsme ji v tomto směru nedokázali přesvědčit. Vždyť jejímu sedlu by se mohlo stát něco strašného, kdyby si ho nedávala na noc pod polštář!“

Otec se zasmál svému debilnímu vtipu, odložil sedlo na podlahu a opřel se zády o stěnu. Já skryla tvář do dlaní. Skončila jsem v Linley dřív, než jsem vůbec začala. V každém případě byl zničený můj společenský život. Stačilo, aby to Claire Carlsonová řekla třeba jen jedné osobě,

a fakt, že Alice Millerová má nejpomatenějšího otce v celé galaxii, se rozšíří po škole jako prach kolem stájí za větrného dne.

„Tati,“ zasténala jsem, „přidáme se k prohlídce školy?“

Ale otec mě neposlouchal. Zaujatě pozoroval, jak obličej Claire podivně šedne. „Sedlo... v mém... pokoji... nikdy,“ drmolila. „Zvířata... špína...“

„Jsi v pořádku?“ zeptal se otec. Převládly jeho instinkty. Já to věděla! Někde v nitru byl pořád zdravotník. Ošetřovatel na plný úvazek!

Claire se sehnula pod svoji postel, vytáhla vysavač a začala čistit podlahu u mého sedla.

Otce to okouzlo. „Tohle je skvělé, Ali. Vzala sis s sebou taky vysavač?“

„Pojď, tati, nezdržuj se,“ zamumlala jsem a potáhla ho za rukáv.

Claire strhla krytku ze spreje a mířila jím na nás, zatímco jsme vycházeli z pokoje. Než se za námi zavřely dveře, měla jsem dojem, že říká něco o správcové internátu.

„Tak ta je fakt úžasná, vid’?“ povídal otec zvesela. „Přesně tohle potřebuješ – bezva novou kamarádku, která ti půjde příkladem. Až přijedeš o prvním volnu domů, můžeš nám být v penzionu docela užitečná!“

„No, je, ehm, zajímavá,“ vzdychla jsem.

Nedokázala jsem si představit, že budu sdílet pokoj s Claire Carlsonovou třeba jen jednu noc. Byly jsme naprosto neslučitelné. Srdce mě rozbolelo steskem po Becky. A po Jenně a Prí. Mých třech nejlepších kámoškách na světě. To, co jsem momentálně potřebovala nejvíc, byla Zlatka. Toužila jsem opřít hlavu o její krk a vdechovat její koňskou vůni. Zlatka dá tohle všechno do pořádku. To byla jediná věc, o níž jsem nepochybovala.

ČTYŘI

ACH, ZLATKO, KDE JSI?

Sešli jsme po schodišti a vyšli z budovy. Trávník byl tak zelený a měkký – jako sametový koberec. Na mámu by to udělalo velký dojem. Myslím, že v něm nebyl jediný kousek plevele! Zlatka by se tu ráda pásala, ale v téhle části Linley Heights koně určitě nejsou vítáni.

Lidé se shromáždili kolem jedné starší dívky, jejíž uniforma se lišila od světlemodrých halenek, které jsem dosud viděla. Měla na sobě bílou bavlněnou blůzku s kulatým límečkem (později mi někdo řekl, že se mu říká „límeček Petra Pana“), skládanou sukni z tmavomodré látky s vetkanými jemnými bílými proužky a s ní sladěné sako, na hlavě tmavě modrý panamák. Mou pozornost upoutala žlutobílá výšivka na levé straně saka. Přimhouřila jsem oči a přečetla si ji. *Debatní tým, Celoškolský plavecký oddíl, Kapitánka pólokrosu.*

Počkat – kapitánka pólokrosu!

Okamžitě jsem ji chtěla poznat lépe. *Mnohem* lépe. Jako stipendistka sedmého ročníku jezdeckví jsem měla být členkou linleyského oddílu pólokrosu, jenže já tu hru ještě

nikdy nehrála. Dokonce jsem neviděla žádné utkáni. Umírala jsem touhou dozvědět se víc.

„Vítejte ve škole Linley Heights,“ řekla dívka. Všichni ztichli. Usmála jsem se na nějakou holku, která vypadala trochu jako Becky, až na to, že rovné černé vlasy jí splyvaly jen po ramena a nad čelem byly zastřižené do krátké ofiny. Měla slušivé kulaté brýle a kolem krku zlatý řetízek s přívěskem písmenka „E“. Oplatila mi úsměv.

Starší dívka se představila jako Maryanne Jamesová.

Otec do mě s úsměvem šťouchl. Odstoupila jsem od něj. Už mě zahanbil před mou novou spolubydlící. V žádném případě jsem nechtěla, aby si Maryanne Jamesová o mně udělala nesprávnou představu.

Maryanne ukázala na pískovcovou budovu s velkými dřevěnými dveřmi a vysvětlila, že v přední části se nacházejí kanceláře školní správy, zdravotnická ošetrovna (ted' přišla řada na mě, abych dloubla do otce), společenský sál, kanceláře ředitelky a učitelského sboru. „Většina učeben je umístěna v ostatních křídlech. Nižší stupeň napravo, vyšší nalevo. Dívky ze dvanáctého ročníku mají vlastní společenskou místnost,“ dodala se spokojeným pousmáním.

Nedokázala jsem ovládnout svou nedočkavost a zvedla jsem ruku. „Půjdeme se podívat na stáje?“

„Jezdkyně?“ zeptala se Maryanne.

Přikývla jsem. „Jasně!“

„Tak to ráda slyším,“ prohlásila a otočila se ke zbytku skupiny. „Odborné učebny jsou v zadní budově. Dramatické umění, tanec, výtvarná výchova, laboratoře, kulinářství –“

„A co stáje?“ nevydržela jsem.

Maryanne se usmála. „Kolik času uplynulo od chvíle, kdy vyzvedli tvého koně?“

„Čtyřicet hodin,“ oznámil otec. „A celou tu dobu je to k zbláznění. Nic než *Zlatka tohle*, *Zlatka tamto*, je v pořádku nebo krmí ji? Čím dříve se dostane ke stájím, tím to bude pro nás lepší.“

Všichni se zasmáli – kromě mě. Nikdy předtím jsem nechtěla způsobit otci opravdovou bolest, ale všechno je jednou poprvé. Tváře mi hořely a vrhla jsem na otce ten nejjedovatější pohled z mého repertoáru, který jsem si obvykle šetřila pro Carly, královnu Podrazáků.

„Co je?“ Pokrčil rameny a tvářil se jako neviňátko.

„Pojďte za mnou,“ vybídla nás Maryanne.

Dívka s brýlemi, která se na mě předtím usmála, na mě mrkla a vyrazila za Maryanne. Doprovázeli ji rodiče a zdudně se tvářící starší bratr s elektronickou hrou v ruce.

Dusala jsem za lidmi a v uších mi stále zvonil jejich smích.

Maryanne nám ukazovala tenisové kurty, tělocvičnu a hřiště. Následovala velká knihovna, divadlo a galerie, za nimi třípodlažní hudební centrum včetně koncertní síně. (Máma mi řekla, že začnu s výukou hry na housle, ať se mi to líbí nebo ne, přestože jsem protestovala kvůli koňským žíním na smyčcích.) O něco dál byla hřiště na netball, košíkovou a přístřešek pro veslice. (Linleyské veslařky vstávaly čtyři dny v týdnu v pět hodin ráno a trénovaly na řece!) Všichni v davu se obdivně rozplývali nad krytým bazénem. Kromě mě. Trpěla jsem – celý den bez Zlatky a v dohledu pořád žádná stáj.

Maryanne musela číst moje myšlenky. „Další zastávka je v jedinečném linleyském jezdeckém centru,“ oznámila.

„Jóóó!“ vykřikla jsem a vyrazila pěstí do vzduchu.

Všichni se na mě podívali. Dívka s brýlemi se zachichotala, můj otec zvedl oči k obloze.

Já se stydlivě usmála. „Promiňte. Ale koně jsou můj svět.“

Maryanne zvedla obočí. „To vidím.“

Pokračovala v chůzi a lidé ji následovali jako hladoví koně vědro s ovsem. Konečně jsme došli k vytouženému cíli. Ohromeně jsem zírala.

Jistě, četla jsem informační brožuru, dotazovala se během přijímacího pohovoru a prošla si internetové strán-

ky školy. Ale scéna, která se přede mnou otevřela, byla neuvěřitelná. Viděla jsem krytou jízďárnu a zachytila jsem odraz slunečních paprsků od zrcadlového rohu. Následovala venkovní jízďárna vysypaná pískem, další s pryžovým povrchem a drezurní aréna. Napočítala jsem deset ohrad se stájemí a dlouhou řadou boxů. Nechyběla obrovská stodola pro uskladnění krmiva a podle mříží na oknech jedné malé budovy jsem usoudila, že to bude sedlovna. Tušila jsem, že někde za tím vším je i komplex s terénní tratí a hřištěm na pólokros. Věděla jsem, že někde tady existují padoky pro stárnoucí koně, školní koně a několik menších karanténních ohrad pro nové koně. Zlatka bude určitě v jedné z nich. Nemohla jsem se dočkat, až ji uvidím.

„Jezdecký program linleyské školy je jediný v kraji, jenž dovoluje studentkám ustájení a ježdění na vlastních koních,“ vysvětlovala Maryanne. „A samozřejmě že výuka jezdecktví je součástí studijního plánu.“

Všimla jsem si, že dívka v brýlích něco horlivě šeptá svým rodičům. Ti zavrtěli hlavami. Její bratr hlasitě zívá a věnoval se hře.

„Dívky mohou zahájit jezdeckou výuku již od mateřské školky a pokračovat v ní až do ukončení dvanáctého ročníku. Jako já,“ usmála se Maryanne.

Pak nás vedla dál dovnitř. Okamžitě se poznalo, kdo je nadšenec pro koně a kdo ne. Několik holek – včetně mě a brýlaté dívky – se rozběhlo, vylezlo na bíle natřenou ohradu a předklánělo se co nejdál to bylo možné. Ostatní stály se založenými pažemi a tvářily se znuděně, nebo se s ustrašeným obličejem lepily na rodiče.

„Slez dolů, Emily. Okamžitě!“ vykřikla matka dívky s brýlemi.

Emily seskočila z ohrady a matka jí rukama ometla oděv. Zasllechla jsem slova jako „špína“ a „chování“. Emily zrudla a stála za rodiči. Její bratr do ní šťouchl hrou.

„Linleyskému jezdeckému vybavení se nic nevyrovná,“ oznámila Maryanne. „Nejméně jednou měsíčně se tady koná nějaká přehlídka a linleyské pólokrosové týmy získávají každý rok celostátní ocenění.“

V menších ohradách za hlavním areálem jsem viděla několik koní a pátrala jsem po Zlatce.

„Linley vychovala několik nejlepších jezdkyň v zemi,“ pokračovala Maryanne. „A mimochodem nejen jezdkyň. Absolventky Linley Heights mají kvalifikaci ve vedení stáje a profesionální péči o koně. Některé z dřívějších studentek se po dokončení studia jezdeckví vracejí do Linley, aby zde učily.“ Maryanne se nadmula pýchou. „Jako moje sestra Demi.“

V jedné z ohrad čouhaly zpod povědomé bílé bavlněné příkrývky přehozené přes tělo i krk koně čtyři hnědé nohy. Patřily k hlavě, která uždibovala kousky zelené trávy.

To je ona! Musí to být ona.

Zapomněla jsem na všechno, co mě učili o klidném a tichém chování v blízkosti koní. „Zlatko!“ zaječela jsem. „Zlatko, jsem tady!“

Kůň zvedl hlavu a zařehotal.

„Zlatko!“ Zamávala jsem na ni oběma pažemi a téměř jsem nevnímala smích kolem sebe. Otočila jsem se k Maryanne. „Jak se k ní dostanu?“

Maryanne vytáhla z kapsy mobil a podívala se na displej. „Už je skoro čas na společné přivítání.“

Propadla jsem zoufalství. Jestliže Maryanne nechápe mě a moje nadšení pro koně, tak kdo jiný? „Prosím! Jen minutku.“ Vrhla jsem na ni svůj pohled – ten, který pokaždé zapůsobí na tátu, ať jde o cokoliv. Prostě jsem potřebovala kratičké setkání se Zlatkou. Hned bych se cítila lépe. Možná dost dobře i na to, abych spala v jednom pokoji s Claire Carlsonovou.

Maryanne se na mě usmála a já věděla, že můj pohled zabral.

„Pět minut,“ řekla. „Utíkej dolů k těm vratům. Ale nezapomeň je za sebou zavřít.“

Poskočila jsem a tleskla. „Díky! Mockerát děkuju!“

Nečekala jsem, až si to rozmyslí. Nečekala jsem dokonce ani na tátův souhlas. Rozběhla jsem se k vratům a roztresenými prsty jsem odmotala zajišťovací řetěz. Protáhla jsem se jimi, zavřela je za sebou a znovu zajistila řetězem. Potom jsem spěchala kolem první, druhé a třetí ohrady. Konečně jsem se ocitla u té správné. Vylezla jsem na hrazení a nahnula se.

„Zlatko!“ zvolala jsem. „Zlatko, to jsem já!“

Podívala se na mě a zařehkala. Potom zvedla hlavu vzhůru, zaržála a rozběhla se ke mně. Přehodila jsem přes horní břevno jednu a pak druhou nohu, seskočila na zem a objala koně kolem krku.

„Ach, Zlatko, tak ráda tě zase vidím!“ Stiskla jsem ji, otírala se tváří o její líc, vnímala její teplo a pach. „Jak se tu k tobě chovají?“

Nádoba na vodu byla plná, ta na krmivo prázdná, ale zbytky suché vojtěšky roztroušené kolem mi sdělily, že dostala snídani. Podívala jsem se na hodinky a uvažovala, kdy jim asi dávají odpolední krmení. Pak jsem poškrábala Zlatku po čele a slíbila jí, že ji přijdu nakrmit osobně. Musela jsem mít jistotu, že dostane i kousky mrkve, kterou má tak ráda. Zkontrolovala jsem, jestli má dobře upevněnou příkrývku, a prohmatala jí nohy, zda na nich nejsou otoky nebo horká místa. Stiskem zadní šlachy jsem ji přiměla zvednout každou nohu a proklela se, že jsem si nevzala kopytní háček, takže jsem musela odstranit bláto pouze prsty.

„Co tady děláš?“

Nabručený hlas mě vytrhl ze slastných okamžiků s mým koněm. Pustila jsem Zlatčinu nohu a otočila se. Nějaký muž, jen o málo vyšší než já, na mě hleděl velmi tmavými očima. Zdálo se, že je starší než můj otec. Měl obuté těžké pracovní boty a na hlavě klobouk se širokou střešou.